

יהודה פרדיס

הארון הבודד

הוצאת "נר" ירושלים

בין הרי ירושלים
 הר אחד עומד קרח;
 אין בו צל ואין בו מים -
 אין מפילו ציץ פורח.
 לא יצמח שם שום דבר
 ויבש, חרב הכל;
 מסביב יש רק עפר,
 אבנים, סלעים וחול.

אך על ראש ההר עומד
 עץ האון הבויד.

כאוכן:

פָּאן אַני עוֹמֵד לְבַד,
וְאֵתֵי אֵין אַף אֶחָד!
כּוֹ, לְפָנַי הַרְבֵּה שָׁנִים,
פֶּה עֲמָדוּ עוֹד אֲרָנִים;
אַז הַכֵּל הָיָה יְרוֹק,
אַז הָיָה עִם מִי לְצַחֲוֹק.
וְעַכְשָׁיו אֵין אַח, אֵין רַע-
הוּן אֶפְסָד לְהַשְׁתַּגֵּעַ!

המסכה:

כָּךְ הָאֵרוֹן הַמְּסֻכָּן
הִתְלוֹנֵן וְהִתְלוֹנֵן;
אֵת הַשָּׁמַשׁ הוּא דָאֵה
וְאֵלָיו מֵיָד קָרָא:

השמש:

אֵין לִי זְמַן, אֵין לִי זְמַן,
וְעָלֵי לְרוּץ מִכָּאן;
אֵךְ אֲבָטִיחָה לְחֹזֵר
אִם אֲפָסֵד פֹּה לַעֲזוֹר!

האבן:

שָׁמַשׁ טוֹב, עֵמֵד, עֵמֵד,
מִשְׁעֵמִים לִי כָאן מְאֹד!

קארין:

שוב אני עומד לבד,
ואתי אין אף אחד!

המספר:

כך הארץ המסבן
התלונן והתלונן ;
עד ששם עבר ענן,
לבנבן, שמו, קצו.

פִּאֲרִיז:

בִּיקָר לֹוֹב, עֶפֶן יָקָר,
בּוֹא נָא, יָשֵׁב כְּאֵן עַל הָהָר!

פִּאֲרִיז:

אֵךְ אֲבָטִיחַ לַחֲזוֹר
אִם אֲפֹסֵד פֶּה לַעֲזוֹר!

לֹא אוֹכֵל, כִּי אֵין כְּאֵן מַיִם -
אֲשֶׁאֲר לִי בַּשָּׁמַיִם

פִּאֲרִיז:

שׁוֹב אֲנִי עוֹמֵד לְבַד,
וְאֵתֵי אֵין אֵף אֲחֻד!

הַיְיָ:

בְּךָ הָאֶרֶץ הַמְּסִבִּין
הַתְּלוּיִן וְהַתְּלוּיִן ;
רוּחַ יוֹם אֶחָד עֶבְרָה
וְאַלֶּיָּהּ הוּא קָרָא :

פְּאִינְ:

בְּקָר טוֹב, גְּבַרְת רוּחַ!
בוֹאֵי עַל יְדֵי לְנוּחַ!

איך אנוח על הקר?
אין קאן צל, אין שום דבר!
אך אבטיח לחוד
אם אפשר פה לעזור.

מאיר :

שוב אני עומד לבד,
ואתה אין אתך אחד!

הַאִסְפֵּר:

כָּךְ הָאֵרֶן הַמְסִכֵן
הִתְלוֹנֵן וְהִתְלוֹנֵן ;
וּפְתָאֵם שִׁתֵּי אֶרְנָבוֹת
אֶל הָאֵרֶן מִתְקַרְבוֹת :

הַאִרְנָבוֹת:

כָּאֵן הַכֹּל יָבֵשׁ, אֶפֶר ;
אֵךְ נִבְטִיחַ לַחֲזוֹר
גַּם אֶפְשָׁר פֹּה לַעֲזוֹר .

הַאִרְנָבִין:

בּוֹאוּ הֵנָּה אֶרְנָבוֹת,
וְהִיוּ לִי חֲבֵרוֹת !

הַאִרְנָבִין:

שׁוּב אֲנִי עוֹמֵד לְבַד
וְאֵתִי אֵין אִתִּי אֶחָד !

כַּלְפֵּרִים:

כַּאֲרוֹן:

אֵיךְ נֵיֵב בְּלִי עֵצִים?
אֵיפֹה כָּאֵן נָטִיל בֵּיצִים?
אָן נִבְטִיחַ לַחֲזוֹר
אִם אֶפְסָד פֹּה לַעֲזוֹר!

אוֹי לִי, אוֹי, וְאֵד לִי מֵר -
מִשְׁעֵמִם לִי עַל הָהָר!
אֶעֱמַד תָּמִיד לְבַד,
אֶהְיֶה בּוֹדֵד לְעַד!

הַמְסַכֵּן:

כִּדְ הָאֲרוֹן הַמְסַכֵּן
הִתְלוֹנֵן וְהִתְלוֹנֵן;
צִפְרִים עָבְרוּ מֵעַל
וְהָאֲרוֹן שׁוֹב שָׂאֵל:

כַּאֲרוֹן:

הִתְרַצוּ לְשַׁבֵּת כָּאֵן?
מִשְׁעֵמִם לִי כָּל הַזְּמַן!

המסכה:

כִּן הָאָרֶן הַמְּסֻכָּן
הִתְלוּנָן וְהִתְלוּנָן ;
הוּא עֹמֵד לְבַד בְּהָר
וְלִבּוֹ פִּמְעַט נִשְׁבֵּר .
עַד שִׁיּוֹם אֶחָד בְּהִיר

בָּאוּ, מְבַתָּה בְּעֵיד ,
יְלָדוֹת וְיְלָדִים
חֲמוּדוֹת וְחֲמוּדִים .
הֵם סָפְסוּ עַל רֹאשׁ-הָהָר ,
וְהָאָרֶן כִּה אָמַר :

קאָרן:

יְלָדִים וְיְלָדוֹת,
הִתְרַצוּ פִּיה לְבָלוֹת ?
שְׁבוּ אֵתִי כָּאֵן לְתַמִּיד ,
אֶהְיֶה לְכֶם יָדִיד !

אלף 1:

מה מספן הוא עץ הארן -
הוא עומד לבד, כמו תורן!

אלף 2:

נצא נעזר לעץ גלמוד,
כי אחרת הוא אבוד!

אלף 2:

מה מספן הוא, מה אמלל
אין לו חברים בכלל!

אלף 3:

לא נוכל פה לעמוד,
כי צריכים לחזר, ללמוד!

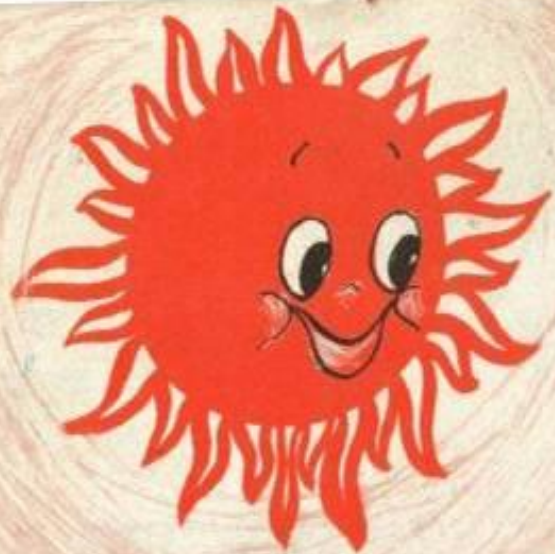
אלף 4:

להיות בלי חברה -
זה עצוב נורא, נורא!

מְכַרְחִים לַחֲזוֹר, נְכוֹן,
אֵךְ מְצַאתִי פְתָרוֹן :
עוֹד נָשׁוּב בְּלוֹ בַּשָּׂבֶךְ.
כָּל אֶחָד עִם שֵׁתֵּל בַּיָּד ;
כִּי אֵשֶׁר יָבוֹא אֶתְּבִיב
אֶרְנִים נַעַם סְבִיב !

הארץ:

ילדים, תודה רבה!
עוד מעט אביב פבר בא.
כן, הזמן פבר לא רחוק;
שוב הכל יהיה ירוק.

אם הָהָר עֲכָפְיוֹ קָרָח
 אִז הַכֹּל יִהְיֶה פֹרֵחַ.
 שָׁמַשׁ, רוּחַ וְעָנָן
 יִשְׁמְרוּ כָּל עֵץ קָצוֹן;
 אַרְנָבוֹת וְצִפְּרִים
 יִהְיוּ לִי חֲבֵרִים;
 וַיָּבֹאוּ לְצִיֵּל
 יְלָדִים בְּחוֹדְשֵׁי־צֵל!

